

3 Днем працівників сільського господарства!

Шановні працівники підприємства, ветерани сільського господарства!

Полтавщина була й залишається благодатним краєм, житницею нашої держави. Про це говорять і нинішні здобутки, коли в посушливий рік аграрії області виростили добрий урожай зерна.

Але важливо не просто отримати великі врожаї, а й забезпечити людей якісним, екологічно безпечним зерном та іншими продуктами. Саме таку продукцію дає органічне виробництво, яке ми застосовуємо й розвиваємо вже майже 40 років. Наша система органічного землеробства визнана науковцями й практиками України та інших країн. І в нинішньому році ми одержали вагомий урожай ранніх зернових, проса, соняшника. Вся наша пшениця найвищої якості – 1-2 класу, її цінність для харчування людей найвища. Зараз збираємо кукурудзу, урожайність якої така ж, як і

на інтенсивних технологіях. І це ще раз підтверджує правильність обраного нами напрямку господарювання.

Нещодавно на державному рівні було відзначено 150-річчя Полтавського сільськогосподарського товариства, створеного свого часу для підняття рівня аграрного виробництва тодішньої Полтавської губернії. Напередодні цього ювілею Товариство було відроджене. Господарники й учені, які увійшли до його складу, об'єдналися саме навколо ідеї виробництва екологічно безпечних продуктів та збереження українського села.

У день професійного свята від усього серця хочу привітати працівників підприємства і ветеранів галузі, побажати міцного здоров'я, успіхів у нелегкій, але такій потрібній, діяльності на благо всіх людей, нашої держави. Щастя вам, миру, взаєморозуміння, добробуту!

Голова правління Громадської спілки «Полтавське товариство сільського господарства», засновник ПП «Агроєкологія», Герой Соціалістичної Праці, Герой України Семен Антоненць

Актуально

Озима пшениця у посуху: експеримент, що триває

Нинішній рік видався непростим для українських хліборобів. Особливо непокоїла доля озимих, посіяних цієї осені. Адже відсутність дощів більше трьох місяців не давала приводу для оптимізму. І дійсно, статистичні дані говорять: на початок листопада в Україні озимі зібрали лише на 48 % площ. А як почувається озимина в нашому господарстві?

Семен Свиридонович Антоненць практично щодня об'їжджає поля, спостерігає, що відбувається на них, вносить необхідні корективи у роботу. 6 листопада учасником такої поїздки став доцент Полтавської державної аграрної академії Віктор Миколайович Самородов. Він з наукової точки зору мав оцінити стан посівів, наявність вологи в ґрунті, а також проаналізувати залежність цих параметрів від попередників та робіт, які проводилися на окремих полях.

Почали мандрівку з площ, які нинішнього року були зайняті під просо. Ці поля розташовані на схилах, тож Семен Свиридонович звертає увагу, що тут використана протиерозійна технологія – частина площі злущена, поверхня «кострубата», завдяки чому земля краще всопуватиме вологу. На іншій частині поля суцільною стіною стоїть стерня. Це сприятиме снігозатриманню, не дасть дощовим і талим водам змити родючий шар. Ці площі – підтвердження того, про що неодноразово говорив Семен Свиридонович: на схилах можна отримувати врожаї зернових і круп'яних культур, зберігаючи родючість ґрунту. Про те, що протиерозійна сівозміна дає добрий господарський результат, красномовно свідчать цифри: нинішнього року намочено 600 т високоякісного органічного зерна проса, яке має високий попит на ринку органічної продукції.

Прямуючи далі, раз по разу зупиняємося біля полів еспарцету. На різних полях рослини мають різний вигляд. Наприклад, на 165-гектарному полі ця культура в перший рік використання дала два укуси, отаву, що відросла, вже не чіпали. Незважаючи на посуху, рослини в гарному стані, на них зеленіє молоде листя, і є всі підстави вважати, що вони добре перезимують.

А ось поле, де еспарцет першого року використання заховався у бур'янах. Утім, нічого страшного в цьому нема. Бур'яни висохли, завдяки їхнім решткам і стерні еспарцету на полі краще затримуватиметься волога, сніг, а наступного року тут буде отримана потужна зелена маса.

Поля з-під соняшника дивують потужною стернею, яка щетиниться, не даючи проїхати. Коли ми прямували сюди, то бачили подібне поле одного з фермерів, який після збирання соняшника злущив стерню. Семен Свиридонович зауважив, що восени цього робити не слід, адже ґрунт на такому полі швидше втратить вологу. В «Агроєкології» за площі, на яких зараз стоїть соняшничиння, візьмуться вже коли вдарять морози. Тоді сухі підмерзлі стебла легко ламати-

Фото Ганни Козельської

Прекрасна озимина «Агроєкології»

муться, і їх зіб'ють за допомогою шлейф-труби. Таким чином, тут і сніг буде затриманий, і повалені стебла стануть мульчею, і ґрунт підсохне лише на поверхні, утворивши тонку кірку, яку потім легко зруйнує ґрунтообробна техніка. А під цим підсохлим шаром збережеться волога. Важливо й те, що на цьому полі не буде ерозії.

Ще одне вражає видовище – площі, де викладені кагати гною. Тут – ідеальний порядок. Площі розмічені кілочками, гній насипаний рівними довгими стрічками завширшки 15 метрів з 10-метровими інтервалами між ними. Технологія отримання з гною органічного добрива вже відпрацьована. Через певний час з кожних двох кагатів зроблять один. Завдяки цьому відбувається перемішування маси, збагачення її киснем, процеси переробки органіки мікроорганізмами підуть з новою силою.

А ось поле, де зеленіє жито, призначене на зелений корм. Семен Свиридонович розповідає, що сіяли його після дощу, що пройшов майже два місяці тому. Незважаючи на подальшу посуху, воно дало дружні сходи. Аграрій пояснює, що рослини використовують для свого росту вологу, яка конденсується у ґрунті (так звану підґрунтову росу). Віктор Самородов перевіряє стан рослин і задоволено констатує, що вони розвинули доволі потужну кореневу систему: деякі корінці досягли довжини 11 см, дотягнувшись таким чином до шару ґрунту, де є волога. Отже, це жито навесні дасть гарний урожай.

Навпроти – посів пшениці озимої. Попередником тут була люцерна. Потім на полі зі-

йшла щиріця, яку придискували. Таким чином, ця площа збагачена і азотом, і органікою. Озима пшениця тут дала сходи нормальній густини. У гарному стані й люцерна цього річного посіву. Вона, як і все довкола, чекає на дощі, задовольняючись вологою від роси й туманів.

Радує свіжою зеленню й оптимальною густиною поле озимої пшениці, попередником якої був еспарцет. Ця багаторічна трава була зрідженою, тому після скошування її в кінці червня приробили, не чекаючи відростання отави. Аж до посівної поле не оброблялося, завдяки чому тут збереглося достатньо вологи. Висіяна в 20-х числах вересня озимина її добре викинула. У рослин добре розвинена коренева система, є вузол кущіння. Що ж до вологи, то вона тут – на глибині 15 см.

– Чудове поле, – коментує Віктор Самородов. – Такі зараз навряд чи де в Україні побачиш. Нещодавно в Києві була всеукраїнська нарада під головуванням міністра аграрної політики та продовольства Олексія Павленка, присвячена стану озимих в Україні. На неї привезли зразки пшениці озимої з різних регіонів. І рослин в такому гарному стані, як тут, не було. А ще на цьому полі зовсім немає бур'янів.

Ще одне поле озимини, де волога на глибині 10 см. Тут приробили сидерат вики. Пшеницю сіяли вже у жовтні, сподіваючись на дощ. Насіння дало добрі сходи, корінці дісталися вологи.

Утім, на жаль, такий результат не на всіх полях. Семен Свиридонович пояснює, що на частині площ використали як сидерат сумішку гречки з викою. Зеленої маси заробили, коли зацвіла вика. Гречка в цей час уже мала у суцвіт'ях кілька достиглих зернин. Згодом ці зернини проросли і пізніше рослини гречки заробили як другий сидерат.

Ця технологія насправді чудова: вона дає можливість отримати вдвічі більше органіки, ніж звичайна сидерація. Вирощена на такому полі пшениця дає найякісніше зерно. Утім, є й ризик: для отримання другого врожаю зеленої маси сидеральної культури потрібна додаткова волога. Якщо влітку йдуть дощі, технологія спрацює на сто відсотків. Якщо ж рік посушливий, як нинішній, вологи для зернових, висіяних після такої сидерації, може не ви-

Стерня проса захищає землю від ерозії

стачити. Тому й побачили на окремих полях рідкі сходи.

Також не отримали сходів на полі, де попередником була кукурудза на силос і внесений гній. Тут вологи замало, адже її використали рослини кукурудзи. Утім, волога є й на таких полях, тільки досить глибоко. На одному з них, наприклад, Віктор Миколайович знаходить її на глибині 15 см. Тут сходи слабенькі, проте їхні корінці тягнуться до вологи й виживають за рахунок підґрунтової роси.

– Якщо підуть дощі й утримається тепла погода, це буде добре для озимини, вона ще зможе надолужити згаяне, – вважає Семен Антоненць.

– Незважаючи на посуху, ми бачимо, що озимина зійшла практично скрізь, і сходи набрали потрібної густини, – зазначає Віктор Самородов. – Сама ідея безпоземного обробітку ґрунту виправдала себе й зараз. А якщо осінь буде волога, розтягнута в часі, це зможе виправити всі наслідки посухи.

Проте, виправити становище можна й по-іншому. Семен Свиридонович говорить, що навіть якщо поля, де озимина зійшла погано, навесні матимуть 50% запланованої густоти, тут можна буде підсіяти ячмінь і отримати фуражне зерно. Та й узагалі, хоча пшениця озима – одна з головних культур, завдяки біорізноманіттю на полях «Агроєкології» посуха не стала трагедією для господарства. Так, у доброму стані посіви жита, багаторічні трави. Отже, худоба буде забезпечена кормами, а врожай зерна можна додати за рахунок ярих культур.

Наприкінці поїздки на нас чекає сюрприз. Приїжджаємо на поле, де бачимо зелені рядки густої пшениці. Тут попередником був вико-овес, який зібрали на сінаж. Зерно пшениці сіяли в суху землю, але на кілька сантиметрів глибше, ніж звичайно. Завдяки цьому коріння швидше дісталося вологи, рослини зійшли досить дружно. Причому, у тому шарі, де розташоване коріння, ґрунт не просто вологий: стиснутий у руці, він зіплюється, що свідчить про достатню зволоженість. Звісно, коли тут проводили сівбу глибше, ніж звичайно, також був певний ризик. Але в даному випадку він виправдався.

Загалом під час об'їзду ми побачили принаймні п'ять експериментів з посівами озимини, закладених під керівництвом Семена Свиридоновича. Насіння висіане по різних попередниках, на різну глибину, на полях по-різному проведена сидерація. І посуха яскраво показала результат тих чи інших агроприйомів. Безперечно, цей досвід гідний дослідження й узагальнення науковцями. А на підприємстві завдяки цим експериментам вже отримали відповіді на ряд суто практичних питань, які допоможуть обрати правильну стратегію посівної кампанії у майбутньому.

Р.С. Вже за кілька днів після цього об'їзду нарешті пішов довгоочікуваний дощ. Озимина дочекалася такої потрібної вологи, збільшилися надії на добрий врожай.

Ганна Козельська

Прекрасний Всесвіт

Фото Віталія Сухоручка

Кожна людина – як Всесвіт: унікальний, неповторний, глибокий у своєму розумінні життя, покликаний й коханий, радостях і тривогах, мріях і сподіваннях. А особливої краси цьому Всесвіту надає любов до людей, до праці, до рідної землі, прагнення робити добро, спокійно трудитися на мирних полях Батьківщини.

Цю красу людини праці оспівували поети, змальовували письменники, зображували художники. Портрет трудівника – особливий напрямок у художній фотографії, популярність якого залишається незмінною з часів винаходу світлопису. Напередодні професійного свята працівників сільського господарства в «Агроекології» побував талановитий фотограф, який має фахову освіту міжнародного рівня, керівник Полтавської Фотоакадемії Віталій Сухоручко. Він готує виставку, яка складатиметься з портретів людей найрізноманітніших професій. Звісно, така експозиція немислима без фотографій землеробів, тваринників – всіх, хто годує людство. І саме на нашому підприємстві він вирішив знімати такі портрети, адже впевнений: найщасливіші трудівники там, де працюють в гармонії з природою, не труять землю й вирощують чисте зерно.

Враження від відвідування господарства Віталій Анатолійович висловив просто: «Які гарні у вас люди!». І фотокамера в його руках слухняно передала це захоплення. Світлинами, на яких – працівники «Агроекології» в їх щоденній праці, фотограф поділився з нашою газетою. Подивіться: наші люди справді гарні!

Мій дід водив найперший трактор,
Мій батько – знатний комбайнер.
Ми робим хліб, а хліб – це правда
Завжди – віддавна і тепер.
Степ перейти – життя прожити,
То не такі прості слова.
Життя утворене від жита,
Бо хліб – усьому голова.

О. Орач

людини праці

Портрет колективу

Складові успіху

«У першу чергу потрібне бажання працювати», – так відповідали на запитання про те, що необхідне для досягнення успіху, всі, з ким довелося поспілкуватися на МТФ №4. Судячи по цьогорічних здобутках колективу ферми, таке бажання тут мають.

За 10 місяців 2015 року на МТФ №4 підняли валовий надій молока на 119 т порівняно з аналогічним періодом торік. Це – кращий результат серед молочнотоварних ферм. Вагомих результатів досягнуто у роздоюванні первісток: надій по першій лактації тут становить 5165 кг. За цим показником колектив ферми вийшов на друге місце по господарству, поступаючи лише МТФ №2. Найкращі результати на підприємстві у оператора штучного осіменіння МТФ №4 Інни Михальченко за кількістю осіменіння на плодотворне і за тривалістю сервіс-періоду.

Щоб краще зрозуміти, як працівники ферми вийшли на такі результати, запитую про це у головного зоотехніка нашого підприємства Олени Кристаль. Сподіваюся дізнатися про якісь особливі зоотехнічні прийоми, та натомість чую: «Тут дуже добра взаємодія між завідуючим фермою Анатолієм Бейгулом та його заступником Сергієм Ярошем. Кожен із них завжди знає все, що відбувається на фермі, і не лише у свою зміну, а й у зміну колеги. Це допомагає чітко організувати роботу в підрозділі протягом всього дня. А ще подивись, як працюють їхні передовики». Що ж, слухна порада. Отже, наступного дня вранці вирушаю на ферму.

...Все навколо затягнуте густим туманом, але погляд раз по разу вихоплює з нього ознаки того, що на фермі йде напружена праця. Ось біля корівника машина, на яку вивантажують гній, крізь одні ворота видно, як роздають солому, а з інших чути, що погонич жене корів на доїння. Тихо й порожньо лише в кабінеті керівництва. Після пошуків і розпитувань знаходжу заступника завідуючого фермою Сергія Яроша – а в цей день зранку саме його зміна – в приміщенні для нетелей. Дізнавшись про мету мого візиту, замислюється, а потім говорить те, що, в різних варіаціях, я почую цього дня ще не один раз:

– Головне – бажання працювати й старання.

А потім Сергій Григорович починає розповідати про тих, навколо кого гуртується колектив, завдяки чийм діловим якостям і особливому трудовому характеру вдається отримати добрі результати на різних ділянках роботи, а у підсумку – й загальному на фермі.

– **Олена Юрїївна Кулага – доярка**, яка працює на роздої корів у пологовому відділенні. Це дуже важка робота. З коровами великих проблем немає. А от коли роздоює первісток, та ще й яка норовиста трапляється, – тоді треба до кожної особливий підхід шукати. Жінка добросовісна, завжди звертає увагу на стан здоров'я худоби. Якщо є підозра на мастит, або ендометрит, або корова шкутильгає, – Олена Юрїївна обов'язково повідомить про це керівництво чи ветлікаря, й поки тварину не огляне спеціаліст, не дозволить перевести її на доїння в гурті.

– **Надія Олександрівна Сухоняк і Олена Петрівна Крамар – доярки на «Ялинці»**. Дуже добросовісні працівниці. Не буває такого, щоб робили поспіхом, намагаючись швидше піти додому. Працюють спокійно, спостерігають, як почувається та чи інша корова, знають майже кожну тварину. Коли помічають, що з коровою якась проблема, відразу ставлять до відома ветеринара. Завжди правильно обробляють вим'я, використовують лише чисті серветки.

– **Тетяна Пилипівна Зливко – доярка в приміщенні, де лікують корів**. Велика заслуга Тетяни Пилипівни в тому, що вдається швидко вилікувати корів від маститу. Коли ветеринарним лікарем на фермі був **Юрій Лісовий**, він дуже добре налагодив лікування тварин, високо підняв планку якості ветеринарного обслуговування. Та, водночас, і Тетяна Зливко, проводя-

Заступник завідуючого МТФ №4 Сергій Ярош і технолог з кормовиробництва Віктор Кужілко обговорюють годівлю тварин на фермі

чи доїння корів із маститом, завжди знаходить індивідуальний підхід до кожної тварини, робить свою справу уважно, не поспішаючи. Завдяки таким фахівцям у нас не було одночасно більше трьох корів із маститом.

– **Ольга Анатоліївна Литовчак – телятниця**. Вона для телят як мама чи няня у дитсадку. Доглядає, напуває, миє, навіть розмовляє з ними. Може на роботу прийти раніше, або після роботи затриматися біля тваринок. Завдяки цьому виростає гарний молодняк.

– **Анатолій Андрійович Бельженко – оператор доїння**. Завдяки його праці доїльний зал завжди у доброму стані. Якось гості з однієї делегації, відвідавши ферму, вирішили, що нашому доїльному залу лише рік-два. А насправді ми доїмо в ньому вже сьомий рік. І в тому, що він дотепер як новий, велика заслуга Анатолія Бельженка. Він і серед доярок підтримує дисципліну, зміг їх так організувати, що без нагадувань миють зал. Добре знає всю апаратуру – не гірше, ніж працівники сервісного центру. Цінне й те, що він не просто виконує вказівки, а проясляє ініціативу, щоб покращити роботу.

– **Інна Петрівна Михальченко – оператор штучного осіменіння**. Показники її роботи – завжди одні з кращих у господарстві. Інна Петрівна знає напам'ять усіх корів на фермі, може, не дивлячись у документи, надати точну інформацію про кожну. Працьовита, все робить вчасно, не відмовляє, якщо її допомога потрібна на інших ділянках.

– **Ніна Олексіївна Шиян – обліковець**. Завжди у курсі того, скільки отримано продукції, як використовують корми тощо. А ще вона завжди готова включитися в роботу там, де в даний момент не вистачає робочих рук, – наприклад, якщо треба перегнати тварин, перегрупувати їх, надати допомогу ветеринарам.

Нашу розмову раз по разу переривали телефонні дзвінки й прихід працівників ферми. Сергій Ярош відповідав на дзвінки, роздавав завдання, а часом, вибачившись, прямував туди, де його присутність була необхідніше. Так, цього дня у пологове відділення перевели чергову групу глибокотільних нетелей. Їх треба було поставити на прив'язь. Але тварини, що звикли до безприв'язного утримання, аж ніяк не хотіли підкорятися дояркам, санітаркам і ветлікарям. Сергій Ярош вправно допомагав поставити їх на відведені місця. Іншим разом сам узяв у руки лопату, щоб засипати яму в в'язді.

Подумалось, що, дивлячись на керівників, які не цураються працювати руками, і будь-кому із персоналу ферми соромно не виконувати принаймні свої прямі обов'язки. Але ж, напевне, кожен працівник має свої рецепти гарної роботи. Тож вирушила на зустріч із тими передовиками, які працювали в цей час. Запитання до них було одне: «Що потрібно для успішної роботи?». І ось що вони відповіли.

Інна Михальченко: Треба мати бажання працювати і стимул у вигляді оплати праці. Якщо є бажання – буде і вміння, людина всьому здатна навчитися. А якщо нема бажання, то й навчатися не змусиш. У нас якось були на практиці студенти. Деякі нічого не хотіли робити. Виявилось, що вони не збираються працюва-

ти в сільському господарстві, а навчальний заклад відвідують лише заради диплома, за батьківські гроші. Тож їм байдуже до знань. А якщо людина хоче опанувати професію, зробить це навіть не маючи спеціальної освіти.

Олена Кулага: У пологовому відділенні працюю вже дев'ять років. Тут треба мати стійку нервову систему. Адже, якщо корови після отелення досить спокійно сприймають роздоювання, то з первістками дуже важко. Вони ще не знають, що таке доїльний апарат, треба до нього привчати. Але не можна кричати на тварин, лякати їх. Доводиться працювати тихо, спокійно, гладити їх, балакати до них. Так, потихеньку, й привчаю.

Ольга Литовчак: У моїй роботі насамперед потрібно дуже багато терпіння. Адже телята – немов діти. Треба їх багато чому навчити: спочатку – смоктати соску, потім – пити з відр. Якщо якесь захворіє, необхідно і полікувати, і помити. Буває, телята не розуміють, чого від них хочуть, не слухаються. Та якщо спокійно, уважно, терпляче з ними працювати, добрий результат буде.

А як же щодо взаємодії між керівниками ферми? Звісно, це важливе питання не можна було обійти. І найкраще розповісти про нього міг завідуючий фермою. Отже, надамо слово **Анатолію Бейгулу:**

– Якщо завідуючий фермою і заступник не контактуватимуть, то не буде й роботи. Ми на перемінці обов'язково зустрічаємося, обговорюємо, що відбувалося на фермі, плануємо роботу на завтрашній день. Той із нас, хто працював зранку, повідомляє, що вдалося зробити, а що треба додати в другу зміну. І по телефону ми весь час на зв'язку. Наприклад, Сергій Григорович бачить, що щось не виходить, – телефонує мені, ми разом знаходимо рішення проблеми. Але взаємодія повинна бути також і зі спеціалістами – техніками штучного осіменіння, ветлікарями. Звісно, на фермі є планові роботи й ми працюємо відповідно до них, але бувають різні ситуації, які потребують втручання, – важкі пологи в корови, дець воду прорвало тощо. Тоді навіть вночі приїжджаємо на ферму. Ми з Сергієм Григоровичем маємо необхідні уміння й допуски до роботи з технікою – тож, якщо, скажімо, механізатор на лікарняному, можемо й за кермо трактора сісти. Тому, хоча більшість роботи керівників – організаторська, доводиться й іншими справами займатися. Але й працівники нашого колективу також з розумінням ставляться до виробничих потреб, не відмовляють, якщо треба затриматися на роботі, дець допомогти. Ми, в свою чергу, намагаємося допомагати працівникам, якщо хтось, наприклад, захворіє, стараємося справедливо розподіляти відпустки тощо. У колективі повинна бути взаємодопомога, розуміння, тоді й результати роботи будуть добрими.

...Напевне, щоб до кінця вивчити й зрозуміти роботу в підрозділі, потрібен не один день. Але головні складові успіху на МТФ №4 розкрили: бажання працювати, готовність до допомоги, взаємодія, взаєморозуміння. І це те, що завжди допоможе в роботі будь-якого підрозділу, у будь-якій справі.

Галина Озерська

Іменинники листопада

2 листопада

Сергій Іванович СИВОЛОГА, агроном

3 листопада

Олександра Павлівна КАЛАШНИКОВА, секретар

5 листопада

Лариса Георгіївна КУЗИЧ, робоча току

6 листопада

Григорій Михайлович РЕЗИНКА, бригадир тракторної бригади

7 листопада

Олена Олексіївна СЕРЕДИЧ, заступник головного бухгалтера
Ірина Анатоліївна МАНДРИКА, завідувача складом
Михайло Леонтієвич ПAVЛЕНКО, різноробочий

8 листопада

Валентина Миколаївна МАНЖУРА, охоронець

10 листопада

Роман Ігоревич ДЯДЧЕНКО, різноробочий

11 листопада

Андрій Дмитрович ХОРОЛЕЦЬ, водій

Галина Анатоліївна КОЗЛОВА, зоотехнік

12 листопада

Іван Павлович ОДОКІЄНКО, стропальник

13 листопада

Віра Олексіївна ДОНЕЦЬ, офіціант

14 листопада

Микола Михайлович ФЕДЮК, охоронець

Леонід Васильович ЧЕРНИШЕНКО, слюсар

Станіслав Іванович ЯРОШ, механізатор

Василь Петрович ТЕЛЕТЬОН, механізатор

17 листопада

Олена Петрівна КРАМАР, доярка
Олексій Михайлович ДУБИНА, ветлікар

18 листопада

Дмитро Васильович ЧЕРНИШЕНКО, водій

Світлана Іванівна ДОНЕЦЬ, лаборант

20 листопада

Григорій Васильович СУДЕНКО, механізатор

Юрій Олександрович ДІНЕЦЬ, водій

22 листопада

Оксана Олександрівна ОЛЕФІР, обліковець

23 листопада

Володимир Васильович МАНАЧИНСЬКИЙ, охоронець

25 листопада

Олександр Якович КУЛАГА, фуражир

Юрій Павлович СУХОРОЧКО, обліковець

27 листопада

Віктор Миколайович КУЖІЛКО, технолог з кормовиробництва

Віктор Костянтинович ПОХВАЛЕНИЙ, монтажник

28 листопада

Максим Валерійович ТВЕРДОХЛІБ, водій

Микола Іванович МАТЛЯК, доглядач

29 листопада

Яна Олександрівна ВАСИЛЕНКО, ветлікар

30 листопада

Василь Григорович ХОРОЛЕЦЬ, голова профкому

Щиро вітаємо іменинників і бажаємо щастя, здоров'я, добробуту, успіху в усіх починаннях.